

Dávid Kičín

Príbeh vraha

s trestom na doživotie

50 rokov za mrežami

Štefan Mlynarovič

Citadella

Dávid Kičín

Príbeh vraha

s trestom na doživotie

Dávid Kičín

Príbeh vraha

s trestom na doživotie

50 rokov za mrežami

Štefan Mlynarovič

Dávid Kičín

NENAPRAVITELNÝ

Príbeh vraha s trestom na doživotie

Copyright © 2018 Dávid Kičín

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Redakčná úprava a korektúry: Ľubomír Závada

Grafická úprava: Citadella

Vydalo vydavateľstvo Citadella v roku 2019

ISBN 978-80-8182-137-0

OBSAH

Úvod	9
Detstvo a vojna	11
Koniec vojny a školské časy	17
Prvý sex (1954)	27
Prvý trest (5.2.1959 – 14.3.1960)	33
Druhý trest (20.7.1960 - 20.1.1964)	43
Vojenčina (1964)	47
Tretí trest (13.5.1964 – 12.3.1965)	51
Štvrtý trest (29.11.1965 – 28.11.1967)	59
Božena Přecechtělová („Johnnyho“ osudová žena)	63
Piatý trest (20.8.1968 – 20.8.1970)	67
Šiesty trest (13.11.1970 – 13.5.1975)	77
Prvá vražda (1.7.1975)	89
Siedmy trest (16.7.1975 – 30.7.1991)	95
Druhá vražda (15.6.1992)	159
Tretia vražda (4.7.1992)	163
Väzba (1992-1995)	167
Drahoslav Gembický	171
Ôsmy trest - doživotie (9.5.1994)	181

Väznica Ilava (doživotný trest)	187
Ján Molnár	203
Miloš Uriga	211
Ondrej Rigo	213
Jozef Bandy	217
Jaroslav Garaj	218
Štefan Gemer	223
Ladislav Boldižár	227
Tibor Polgári	229
Anton Tichý	237
Jozef Slovák	239
Mikuláš Černák	246
Marek Zivala	264
Branislav Adamčo	266
Jozef Hrádel	270
Ivan Skalický	273
František Jančo	276
Roman Chocholáč	284
Peter Laduna	291
Miroslav Štolc	295
Čakanie na smrť	307
Záver	313
Citované zdroje	317
Knihy	317
Novinové články	317

Úvod

Táto knižka a príbeh je o Štefanovi Mlynarovičovi, ktorý bol v detstve zasiahnutý okolnosťami a spoločnosťou, do ktorej sa narodil. Nedostal šancu vrátiť sa do normálnej spoločnosti, v akej žijú bežní ľudia.

Po každom výkone trestu odňatia slobody sa pre Štefana Mlynaroviča otvorili dvere slobody. Zakaždým začínal len s tým, čo mal na sebe. To bol celý jeho majetok a celý jeho život. Potreboval pomoc okolia a spoločnosti, no nikdy sa mu nedostala.

Štefan napriek ťažkému detstvu našiel ženu, ktorú miloval. No jedného večera sa odohrala za dverami bytu v Bratislave vražda. Štefan svoju družku brutálne zavraždil. Zakrátko skončil v rukách polície. Hrozil mu trest smrti obesením, ale nakoniec sa nad ním súd zmiloval. Za mreže ho posadili na dlhých 25 rokov.

V roku 1989 došlo v Československu k zmene režimu. Václav Havel, ktorý sa stal novým prezidentom po Gustávovi Husákovi, vyhlásil veľkú amnestiu. Štefana Mlynaroviča sa však netýkala. Zostal naďalej za mrežami, ale dňa 30. júla 1991 bol podmienenčne prepustený.

Postupne ho život za múrmi väzenia úplne pohltil. Hlavne dlhý trest v Leopoldove, kde bol od roku 1975 do roku 1991.

Dnes má vo väzení ozajstného tútora. Väzenského kaplána, ktorý sa snaží zmeniť jeho zmýšľanie a pripraviť sa na koniec, ktorý ho skôr či neskôr čaká. Zdravotne už nie je na tom veľmi dobre.

Štefan Mlynarovič nemá čo skrývať. Chce, aby jeho príbeh bol mementom pre mladú generáciu, ktorá je toho názoru, že väzenie je len „brnkačka“ a dá sa ľahko zvládnuť. Osudy na mieste, kde sa tento príbeh napísal, však hovoria niečo iné o tých, ktorí sú tam s ním a čakajú na svoj koniec.

Detstvo a vojna

Štefan Mlynarovič sa narodil dňa 15. októbra 1941 v dobe, keď zúrila na Slovensku a v štáte, ktorý vyhlásil Dr. Jozef Tiso, vojna. Boli sme pod kuratelou fašistického Nemecka.

Otec Štefana Mlynaroviča pochádzal z Juhoslávie a narodil sa v roku 1919. Predtým, ako sa narodil malý Štefan, býval jeho otec v okolí Nových Zámkov, kde sa Štefanovi v roku 1937 narodila nevlastná sestra Katarína. O dva roky neskôr sa narodila aj druhá Štefanova sestra Gizela.

Počas vojenskej služby za vojenského štátu sa Štefanov otec zoznámil s jeho mamou, ktorá sa narodila v roku 1924. Bývala v Markecku, čo bola prvá stanica od Devínskej Novej Vsi na rakúskom území.

Pred narodením svojho syna si rodičia našli byt na Vydrici, kde jediný syn svojho otca, Štefan, uzrel svetlo sveta.

Vydrica bola jednou z najznámejších štvrtí v Bratislave, ktorá bola známa svojim pouličným osvetlením. V tej dobe ešte plynovým.

Každý večer ho chodili zapalovať a keďže bola v ulici, kde Štefan býval, rozšírená prostitúcia a do miestnych pohostinstiev chodila miestna galérka a lodníci, čo pracovali v prístave a na lodnej preprave, často sa stávalo, že sa báli prísť zapáliť svetlo.

Dom, v ktorom býval Štefan Mlynarovič, bol typický starý dom pod hradom, kde bývalo asi 7 rodín na prízemí a dvoch poschodiach. V tej dobe bolo WC na chodbe a aj vodovod bol spoločný pre viacerých obyvateľov. Kúrilo sa v peciach na tuhé palivo. Dom, kde vyrastal Štefan, bol skromný, pozostávajúci z chodby vedúcej do kuchyne, v ktorej sa kúrilo starým sporákom a používala ho mama na varenie. V izbe bola veľká manželská posteľ, v ktorej Štefan spával s rodičmi. Jeho nevlastné sestry mali spoločnú posteľ v menšej izbe. Spomienky z toho obdobia zostali Štefanovi z rozprávania rodičov a starších sestier.

Mama bola počas vojny domáca a starala sa o deti. V roku 1942 sa Štefanovi, ktorý mal jeden rok, narodila sestra Lujza. Boli tak veľmi početná rodina.

Doba bola ozaj ťažká a stávalo sa, že deti boli hladné a chudoba bola naozaj veľká.

My ako deti sme boli vďační za každý kúsok chleba a teplé jedlo. V tej dobe by sme bez pomoci maminej rodiny ťažko prežili. Sestry mojej mamy bývali v Markecku v Rakúsku. Marka najstaršia, Róza, Matilda. Aby sa viac moje tety chránili, nakoľko v Rakúsku musel každý chlap ísť bojovať a ženy boli nasadené do nútených prác pre Reich, tak Róza a Matilda prišli bývať k nám, lebo Bratislava bola v tej dobe bezpečnejšia ako mestečka v Rakúsku, kde nacizmus prekvital. Tak moje dve tety a mama spojili sily, aby sa o nás ako-tak postarali. Starší ľudia dobre vedia, čo to bol lítkový systém na potraviny, oblečenie a všetko, čo sa dalo pre život zaobstarať. Existoval aj druhý trh - šmelinársky, kde sa dalo zohnať skoro všetko. No za peniaze, ktorých bolo v našej rodine veľmi poskromne.

Keď bol Štefan malý chlapec, sestry ho brávali do kostola blízko ich domu. Mama bola silne veriaca, a tak robila kontroly detí, či boli v kostole. Museli jej referovať, čo farár kázal na omši a tak zistila, či sa jej zúčastnili. Deti totiž radšej chodili okolo obchodov, ktoré ešte v tej dobe vlastnili židia s označením hviezdy. Bola to doba, keď židov často gardisti vysťahovali a vzali do lágrov, ktoré boli v tej dobe na viacerých miestach. A synagóga bola kúsok od ulice, kde Štefan býval.

Ako malý chlapec sa Štefan hrával aj so židovskými chlapcami. Nedokázal pochopiť, keď zrazu zmizli aj s rodičmi a viac ich nebolo.

Boli to dobrí ľudia, čo mi často dali aj najesť. Tam som spoznal, aké je košér jedlo a maces, ktorý mali vždy na zahnanie hladu.

Na Vianoce si spomínam, že mama šetrila lístky na múku, aby mohla napiecť z formičiek rôzne koláčiky, ktoré sme potom navešali na malý smrek, ktorý obstarali tety a tešili sme sa aj z takých maličkostí ako boli ponožky pod stromčekom. Sestry dostali knižky a ja vymalovanku a odvtedy mi vlastne zostalo v pamäti, že som sa často vtiahol do kúta a kreslil som si svoje fantázie a vymalovával rôzne obrázky. Mama bola veľmi prísna žena a trestala nás, deti, za všetko, čo sa jej nepáčilo. Tak som s veľkou varechou, alebo prekerom na prášenie kobercov dostal aj viackrát za deň. Bol som živé dieťa.

Či to bola jej frustrácia z tej doby a pomerov, že bola so svojimi sestrami na všetko sama, ja už neviem. No objatie od nej, či poláskanie, si ja vôbec nepamätám. Vlastne keď zaspomínam, tak za celý môj život ma za nič nepochválila či nejako nepovzbudila. Bola proste taká drsná žena, no bola to moja mama a mal som ju aj preto všetko rád.

Sestry Štefanovej mamy, teda jeho tety, mali malého Štefana radšej, ako jeho vlastná matka. Dôvod bol ten, že bol doma jediný chlapec. Často sa ho preto zastávali, keď na neho matka skríkla,

poprípade vzala na svojho syna varechu. Vo chvíli, keď nastalo to najhoršie, sa malý Štefan snažil schovať tetám pod sukne, aby výprask toľko nebolel a bolo to znesiteľnejšie. Ani detský plač mamu pri výprasku neobmäkčil. U Mlynarovičovcov bolo bežné, že Štefan dostal bitku, pričom ju mal často miesto obeda či večere. Matka vládla v domácnosti pevnou rukou.

Jedného dňa v tej dobe plnej chudoby Štefanova mama vychystala deti a celá rodina išla na Zelenú studienku na zabíjačku k Štefanovej tete, ktorá sa medzitým presťahovala do hájovne. Teta mladého Štefana chovala ošípanú, a tak sa mala urobiť zabíjačka.

Štefan Mlynarovič, ktorý doma často musel bojovať o každý kúsok chleba, sa na zabíjačku pri tete veľmi tešil. Teta nesklamala a mladý Števo sa spolu so sestrami mohli konečne poriadne najesť a dostali aj mäso a jaterničky, ktoré inak neboli.

V ten deň sestry naložili Štefana do vozíka a ťahali ho okolo Dunaja smerom hore na Podhájsku ulicu okolo krčmy Báň, čo bol „pelech“ kartárov. Nakoniec išli smerom ku kameňolomu cez Mlynskú dolinu, kde mala armáda protiletadlové delá. Ich cesta pokračovala cez Slávičie údolie smerom na Patrónku, kde prešli podjazdom Klepáč smerom na Zelenú studienku. Bolo to asi 5 km. A práve na Patrónke zrovna prechádzal konvoj vojenských vozov. Bolo to do kopca, a tak musel Štefan z vozíka vystúpiť a v ceste pokračoval pešo, pričom kráčal vedľa vozíka. Štefan bol ako chlapec veľmi zvedavý na vojakov, a tak v jednej chvíli nedal pozor a vojaci mu prešli kolesom na ľavej nohe po prstoch.

Pustil som veľký krik a palec a ďalší prst som mal ako palacinku. Vojaci sa na krik ani nezastavili, len kričali: „Šajze!“ A išli ďalej. Sestry boli vystrašené a Kata ma zobrala na ruky a utekali so mnou do najbližšej ošetrovne. Čo bol taký útulok pre telesne postihnutých a bezvládných. Starali sa tam o nich rádové sestry a nejaký lekár, čo hovoril len maďarsky. Ošetril mi to a nohu mi zaviazali až pod koleno. Hrozne to bolelo, no snažil som sa to vydržať, lebo som sa tešil na dobré jedlo.

Naložili ma do vozíka a takto sme dorazili do hájovne, kde už bola mama, jej sestra a strýko Emil, ktorý porcoval ošípanú. Mama urobila strašný krik na sestry, že nedali na mňa pozor a palicou ich vytrieskala. Aspoň mňa nezbila, lebo som bol celý uplakáný od bolesti.

Štefanov strýko Emil rozporcioval ošípanú, z ktorej vybral najprv pečienku, ktorej časť urobili na cibuľke a dal deťom zajesť. Tá chuť, ktorú súrodenci Mlynarovičovci často necítili, bola taká úžasná, že sa Štefan spolu so sestrami tak najedol, že všetci zabudli na bolesť. Štefan z úrazu a sestry od výprasku palicou.

Štefanov strýko Emil mal dva kone a robil aj furmana. Neskôr mu tam Štefan chodil pomáhať a hrával sa v okolitých lesoch. Od tej doby mal rád čundre a stanovačky, na ktoré potom neskôr aj chodil.

Na druhý deň po zabíjačke, keď sa všetko mäso spracovalo, po-delilo sa na polovicu. Mama naložila balíčky s tlačenkou, jaternicami a ďalšími dobrotami do voza a večer sa všetci vrátili domov. Štefan bol na vozíku, kde strážil „mäsové poklady,“ lebo v tej dobe toľko jedla bola veľká vzácnosť.

Doma mama všetko uložila do skrine s veľkou zámkou, aby sme to nevyjedli. V pivnici, kde sme mali trošku uhlia, zasa pozamykala do almary mäso a dvere v pivnici mali obrovský zámok, aby nikto nemohol vziať naše „poklady.“

Mama kľúč stále nosila pri sebe, a tak sme v kuchyni len cítili vôňu z dobrôt v skrini. Taký bol proste vtedy život.

Takto čas plynul a pomaly sa končil aj vojnový stav. O otcovi deti počas vojny nič nevedeli. Chodil občas domov, no vtedy bol stále s mamou a venoval sa jej. Tak sa narodila aj Štefanova mladšia sestra. Štefanove tety v tej dobe hovorili, že front sa pomaly blíži. Na Dukle, kde Štefanov otec vtedy bojoval, boli ťažké boje. O tom, čo tam zažil doma jeho otec, nikdy pred deťmi nehovoril.

Koncom vojny spojenci zhodili bomby na Fabriku Apollo, aj na prístav. Bola to udalosť, o ktorej hovorili všetci. A zároveň sa báli bombardovania. Kto bol v dome, keď padali bomby, veľkú šancu na záchranu nemal. A krytov zasa toľko a pre všetkých nebolo.

Ja ako malý chlapec si tieto udalosti pamätám preto, že starší chlapi z našej ulice chodili prehľadávať staré domy a zrútené budovy. Tam sa vždy niečo našlo, čo sa dalo predať vetešníkovi, alebo vymeniť za jedlo.

Mňa starší ešte v tej dobe nechceli brávať so sebou, tak som sa zakrádal za nimi. No často ma zbadali a odohnali ma späť. No už v tej dobe som bol také dieťa ulice. Bola to nevyhnutnosť, lebo vonku mi nehrozila od mamy bitka a mohol som sa potulovať po rôznych zákutiach okolo nášeho domu. A podhradie malo takýchto kútov neúrekom.

Domov som vždy trafil aj potme, lebo naša brána bola z hrubého dreva s ťažkým kovaním a na oboch krídlach brány boli kované hlavy levov a tam bolo naše útočisko.

Koniec vojny a školské časy

Vojna skončila v lete 1945. No nastal ešte väčší chaos ako bol za vojny. Už sa síce nemuseli zatemňovať okná a nepadali bomby, no začali sa vracieť vojaci z bojov a celé rodiny putovali na vozoch so svojím skromným majetkom. Boli to rôzni repatrianti a ľudia, čo ich vykázali z územia, kde bývali, a išli za novým osudom či svojimi príbuznými.

Dávali sa dohromady vojnou rozdelené rodiny. Štefan a jeho sestry čakali na otca. No on nejako nechodil a oni nevedeli prečo. Štefanove tety s jeho mamou však hovorili, že otec žije, no nevedeli, kde sa nachádza.

Všetky pohostinstvá a kartárske brlohy boli plné vojakov, chlapov z okolia a rôznych privandrovalcov. Štefan to sledoval z ulice, lebo dovnútra ho nepustili a skoro každý deň bola vonku bitka. To sa väčšinou miestni pobili s rôznymi cudzincami. O tých bitkách sa neskôr Štefan dozvedel od miestnych prostitútok čo postávali pod každou bránou či lampou. Jeho mali rady, lebo bol malý. Robil im rôzne

službičky a ony mu za to dali Zuckerhandel, alebo repný cukor, čo bola v tej dobe veľká dobrotá. A často ho za jeho šikovnosť pohľadili a vystískali, čo sa mu doma od mamy nedostalo.

„Radodajky,“ tak ich všetci volali, mali svoj drsnejší slovník a nadržávali často ako bežní chlapi. Tak sa od nich v čase poznačenom chudobou Štefan učil rôzne finty, aby ho nechytli žandári z miestneho okrsku.

Robil som dievčatám aj „stojku.“ Keď chytili „kunčafta,“ dával som pozor na žandárov, aby ich nenachytali. Boli by im vzali všetky peniaze a vzali by ich na žandársku stanicu.

A tomu sa každý, kto žil na ulici, vyhýbal, ako sa len dalo. Ulica mala svoje nepísané pravidlá. Ak sa ich niekto nedržal, našli ho dokopaného či dopichaného pod bránou, alebo ho proste zabili a bolo. Nebola to žiadna mimoriadna vec.

V tom období v roku 1964 nastala silná zima. Dobrá bola každá handra a použité oblečenie, čo sa dalo prispôbiť a nosiť. Aj snehu boli poriadne kopy. Namiesto hrania deti chodili hľadať rôzne drevo na kúrenie a občas našli kusy uhlia, čo dlhšie vydržalo v pecku.

Keď som nič domov nedoniesol, tak mama bola zlostná ako fúria a nadržávali mi do niktošov. No ja som len málokedy došiel naprázdno. To ma nikdy nepochválila. No aspoň bola ticho a nič som neschytil. Už v tej dobe som často nejaké drevo či trocha uhlia, čo som našiel, predal či vymenil za kúsok chleba s masťou či margarínom, aby som sa najedol. Doma toho moc nebolo. Takto ma začala formovať ulica.

Škola bola pre Štefana zlomová udalosť, lebo mu vychádzali zle roky, a tak išiel do školy v piatich rokoch. Všetci tam boli od neho o rok starší. Jeho cesta do školy bola okolo krčmy – Tonka a Partizán, kde bolo NON-STOP rušno. Potom okolo Dunaja ku kasárňam,

kde mali jazdecký oddiel s kopou koní. Vojaci deťom cez okno podávali vojenskú kávu v kockách, ktorá bola sladká, a tak sa nato všetci vždy tešili. Takto sa mladý Štefan dostal na Podhradskú ulicu, kde bola škola. Oproti stála hasičská zbrojnica. Tá žiakov zaujímala ďaleko viac, lebo tam boli veľké autá hasičov a oni sa tam chodili každý voľný čas hrať.

V triede bolo asi 40 žiakov. Lavice boli s vykladacími stoličkami a kalamármí, kde sa dával atrament s namáčacím pierkom. Takto sa v tej dobe učili písať.

Veci dostali z balíčkov UNRA, ktoré škola dostala od spojencov. Boli tam zošity, ceruzky, vitamíny a iné veci.

Mali sme učiteľku, pani Treskoňovú, ktorú som mal rád a spomínam si na ňu. Mali sme aj povinne náboženstvo, kde chodil farár a učil nás základy katechizmu. Bol prísny a keď sme niečo nevedeli, zobral trstenicu a museli sme si dať prsty na ruke do „hrušky“ (spojiť si prsty dokopy) a trstenicou sme dostali po končekoch. Bolelo to ako fras, no vysvetľovali to tým spôsobom, že aspoň si zapamätáme, čo máme robiť. Doma sa so mnou nikto neučil, a tak som hneď v 1. triede prepadol a musel som opakovať ročník. Aspoň som sa naučil písať aj počítať.

Štefanov otec sa vrátil z vojny tesne pred zimou. Keďže bol brašník, zamestnal sa u súkromného výrobcu Prajzáka, ktorý mal v ich dome dve dielne a v Bratislave aj dva obchody, kde sa predávali výrobky.

Štefanov otec bol dosť zručný, a tak ho pán Prajzák urobil vedúcim dielne aj obchodu. Týmto sa aj deťom zlepšili podmienky, lebo bolo viac jedla aj peňazí v dome.

Po škole Štefan chodieval za otcom do dielne a do obchodu na Ventúrskej ulici, kde bol vo vnútri vypchatý kôň v životnej veľkosti. Na ňom sa skúšali chomúty na kone a postroje či sedlá, ktoré sa v dielni u Štefanovho otca vyrábali. Mladý Štefan mal rád tú vôňu spracovanej kože a aj atmosféru. Tú tam robili kupujúci furmani